

Melanie Serrano. Etiketak erraustu

Emakumezkoen Barcelona taldeko (FCB) jokalaririk aspaldikoena da Melanie Serrano (Sevilla, Andaluzia, 1989). Neska-mutilen arteko parekidetasunetik urrun egon arren, hamabosgarren denboraldia abiatu berri duenean emakumezkoen futbolaren eboluzioa azpimarratzen du gorri-urdinak.

“Barçan hasi nintzenean gure taldea amateurra zen, orain profesionala da”

Saioa Baleztena

@SaioB

ARGAZKIAK: ORIOL CLAVERA

Generoa eta futbola

“Futbol baloia besapean nuela jaio nintzela esan izan dit betidanik amak. Gogoratzen dut txikitxo nintzenean nire lehengusuak bilatzen nituela eskolako jolas-orduan eurekin futbolearen aritzeko. Herriko taldearekin hasi nintzen gero, hamar urte bete nituen arte. Neska bakarra nintzen eta mutilen kontra lehiatzen nintzen beti. Are gehiago, liga osoan beste neska baten kontra jokatu nuen bakarrik. Gutxiengoa ginen. Garai hura gogorra zen futbola maite genuen neskenentzat, baina futbol partiduak telebistan ikusten nituenean argi nuen nire ametsa jokalaria horiek zeuden tokian egotea zela. Etxean jasotako heziketari esker bete dut. Ezinbestekoa da seme-alabak askatasunean heztea”.

Nola gogoratzen duzu zure haurtzaroa?
Zorionez. Motelegi goaz, baina futbolearen jolastu nahi duten nesken egoera gaur egun, nire garaian baino xamurragoa da. Egoera deseroso asko bizi behar izan nituen, egia esan, gerora bidean topatu ditudan gainontzeko neskek bezala. Gogoratzen dut nire lagun mutilen gurasoek mespretxuz jokatzen zutela nirekin, eta, hori gutxi balitz, taldeko gainontzeko jokalariek burla egiten zuten euren artean, jorkaldi edo gol bereziki ona egiten nuenean.

Koxkortu zinenen mantendu al zen bazterketa hori?

Egia esan, inflexio puntu bat egon zen Kataluniara etorri nintzenean. Sevillan bizi nuenarekin alderatuz, hemen gizarteak mentalitate irekiagoa du orokorrean, eta, bereziki, kirolari dagokionez. Emakumeok erraztasun gehiago ditugu gizonezkoen aitortu izan zaizkien kirolak praktikatzek.

Zeintzuk izan ziren zure ttikitako erreferenteak?

Ez dut erreferente zehatzik. Baina txikitxo nintzenetik argi izan nuen futbolari profesionala izan nahi nuela. Beraz,

amets hura egia bilakatzeagatik borrokatu izan dut beti. Pentsatzen dut, hein batean, miresten nituen jokalaria mutil horiek zirela nire erreferenteak, gehien bat, garai hartan emakume futbolari ez zegoelako. Zorionekoa sentitzen naiz hainbeste amestu nuen hori ase eta gustuko dudana lan egiteko aukera dudalako.

Zer deritzozu nesken futbolaren eboluzioaz?

Berdintasunetik urruti gauden arren, asko hobetu da. Esango nuke publikitatearen afera gakoa izan dela zentzu horretan: hainbat markaren babesak ikusgarritasuna eman digulako. Sekulako alde nabaritzen dugu. Era berean, futbol klubak geroz eta apustu irmoagoa egiten ari dira nesken futbolarekin, eta nork bere harri-koskorra ekarrita egoera are gehiago hobetuko da.

Zenbateraino eragiten dute futbolearen patriarkatuak josi dituen estigmatik?

Arazo nagusia da emakumea etiketatze-ko joerak min handia egin digula. Historikoki aitortu zaizkigu garbiketa eta

zaintzari lotutako rola. Baina begien bistakoa da, gure aurreko belaunaldietako emakumeek gaur egun ditugun aukerak izan balituzte, gizoni aitortu zaizkien kiroletan trebeak izango ginateke aspalditik. Sistema matxista baten biktimak gara eta horregatik, emakumezkoen futbol profesionalaren historia duela gutxi hasi gara idazten.

Lan anitz dago egiteko. Espainiako Erreginaren Kopan, Erregearen Kopan ez bezala, Erregina ez da orain arte sekula aurkeztu. Nola da posible?

Ulertezina da Espainiako Erregina bere izena daraman lehiaketaren finalera ez agertzea. Lehiaketa honetan azalera-tzen da, ikaragarri, nesken eta mutilen kirolen profesionalitatean dagoen desberdintasuna. Lehentasun kontua da eta, zalantzarik gabe, emakumeen futbola normalizatzeko ezinbestekoa da ordezkari nagusien babesa. Beraz, bera ez badator, Erreginaren Koparen izena aldatu beharko genuke...

Zenbateraino hobetu da orduan egoera azken urteetan?

"Taldeko gainontzeko jokalaririk mutilek burla egiten zuten euren artean, jokaldi edo gol bereziki ona egiten nuenean".

Tira, ni Barçan hasi nintzenean gure taldea amateurra zen. Gizezkoen klubetik erabat urrunduta zegoen gure taldea. Gaur egun, aldiz, profesionalak gara. Kontuan hartu, adibidez, duela gutxi arte bidaia gehienak autobusez egiten genituela eta orain hegazkinez goaz. Sekulako aldea dago.

Udan iskanbila egon zen mutilen taldearekin egin zenuten bidaia batean. Zuek turista klasean eta eurek *business* klasean bidaiatu zenuten.

Tira, jendeak morboa bilatzen du. Baina esaidazu lehen mailako zein nesken taldek egin duen bere klubeko mutilen taldearekin bidaiaren bat. Noski, berdintasuna aldarrikatzen dugu, baina kasu honetan eskertzen dugu klubak eman digun aukera. Ikaragarria izan da. Eta kluba kritikatu ordez, gainontzeko futbol taldeek ere FCBren eredia betetzen dutenean, zalantzarik gabe gertuago egon gara futbolaren parekidetasunean.

Hamabosgarren denboraldia betetzen duzu aurten FCBn. Zer da zuretzat klub hau?

Nire bizitza da. Nire familia. Hemen igaro ditut urterik garrantzitsuenak, une on eta txarrekin. Beraz, pertsonalki asko irakatsi dit. Beti eskertuko diot Barçari nirekin kontaktu izana.

Zein dira aurrerantzean zure erronka nagusiak?

Epe laburrean, *Champions* txapelketaren trofeoa altxatu nahiko nuke, hori baita orain arte lortu ez dudana bakarra. Espainiako Liga eta Erreginaren Kopa irabazi nahiko nituzke berriro ere. Baina, batez ere, Barçarekin une bakoitza gozatu nahi dut.

Etorkizunera begira, jokalaririk ibilbidea amaituta, entrenatzaile izan nahiko al zenuke?

Noski, entrenatzaile izateko ikasketak baditut. Baina oraingoz behintzat ez dut etorkizuna gehiegi begiratzen, egunean eguneko bizitzaren saiatzen naiz. Hala ere, bai, gustatuko litzaidake entrenatzaile izatea. ■